Ч. 108 Недїля 14 (27) мая 1900 Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти полїтичні.

(З делеґаций. — Ще справа Драйфуса у Франциї. — Демонстраций противфранцускі.)

Вчера по полудни відбуло ся під проводом Яворского повне засїдане австрийскої делеґациї. — Пос. Вахнянин вніс інтерпеляцию до міністра війни в справі участи вояків 80 полку піхоти у військових вправах і маршах в часї греко кат. Великодних сьвят. Відтак приступлено до дневного порядку, іменно до нарад над буджетом міністерства заграничних справ. В дискусиї перший забрав слово Молодочех пос. Кафтан. Насамперед обговорював подорож Цїсаря до Берлина. Не треба дивувати ся, що Чехи задивлюють ся на ту подорож і на тридержавний союз, як на запоруку мира троха инакше, як президент делеґациї в своїй привітній промові. При цїлій почести для послїдної подорожи Цїсаря до Берлина Чехи дивлять ся з побоюванем на великодержавне становище Австриї. Тридержавний союз утратив симпатиї. В Італії населене противне з економічних поглядів тридержавному союзови. Німеччина і Італія зараз по вибуху грецко-турецкої війни відповіли неприхильно на ноту віденьского кабінету. Італія грозила занятєм Альбанії і наслїдком того була подорож цїсаря Вільгельма до Відня і виїзд цїсаря Франц Иосифа до Петербурга. Вкінци заявив бесїдник, що буде голосувати против буджету, бо Чехи не мають до міністра ґр. Ґолуховского довіря. В такім самім опозицийнім дусї промавляли ще Страньский і Сляма, а против Чехів виступав Німець пос. Демель. Закидав Чехам за велику дружбу до Росиї. На тім перервано наради; слїдуюче засїдане відбуває ся нинї.

Справа Драйфуса знов виринула у Франциї. Іменно на вчерашнім засїданю сенату спитав сенатор Шоні, чи правдива вість, подана одною часописию, що документи, які відносять ся до справи Драйфуса викрадено з огляду на намірене відновлене тої справи. Міністер війни Ґаліфе признав, що справдї дізнав ся в середу від шефа ґенерального штабу, що були документи відносячі ся до справи Драйфуса та що на жаль найшов ся офіцир, котрий ті документи розповсюднив. Той офіцир, коли єго потягнено до одвічальности заявив, що умисне видав ті документи і уважає собі то за заслугу. То нечувана річ, аби офіцир в той спосіб відповідав міністрови, бо члени армії повинні держати ся далеко від політики. Тому того офіцира видалено. Дальше пояснив міністер які то були документи і сказав вкінци, що приймає на себе цїлу одвічальність за всьо, що стало ся в єго міністерстві від хвилї, коли обіймив урядоване. Відтак президент міністрів Вальдек-Руссо заявив, що офіцир, о котрім була бесїда єсть капітаном і називає ся Фріш. Аби раз вже покінчити з такими справами — закінчив президент — порішило правительство знести цїлком бюро для шпіґунів при міністерстві війни. Ту заяву президента приймив сенат оплесками.

На острові Джерсі, що лежить недалеко берегів Франциї, а належить до Анґлії, лучили ся вчера ворожі для Французів демонстраций; повибивано шиби в многих склепах францускиx купців і побито кількох Французів на улицях. Треба було візвати помочи войска, котре з насадженими баґнетами розігнало демонстрантів. Арештовано 30 осіб.

Новинки.

Львів дня 26-го мая 1900.

— **З станиславівскої епархії.** Кандидати для рукополаганя мають внести просьби до конзисториї до 10-го липня, а першого дня по сьв. Ап. Петрі і Павлї лично в пресвитерскім домі явити ся. — Конкурсовий іспит відбуде ся 25 26 і 27 липня, а не 12, 13 і 14 червня, як було перше оповіщено. — На конкурс з речинцем до 1 червня виставлений приход Пациків, дек. станиславівского. — Войсковим капеляном в неактивній службі краєвої оборони іменований о. Зен. Дудиньский з Чорткова. — Завідательства дістали оо.: Лаз. Воднарук в Жукотині, Ант. Дмитраш в Пилипчи, Еман. Січиньский в Пациковї і Ів. Коцик в Лятачи, — Сотрудниками іменовані оо. Ник. Волянський (експонованим) в Медусї, Нест. Величковский (приватним з правом управи) в Посічи і Петро Саврій в Білій. — Відпустку для покріпленя здоровля дістали на два місяці оо.: Ів. Данилевич з Річки, Конкольняк з Товмача і Домінік Стеблецкий з Королївки. — Приходникови і прих. сотрудникови в Монастириских позволено через один рік правити по дві літурґії.

— **Дальша подорож візитацийна Еп. Шептицкого на Буковині.** Дня 21 с. м. скінчила ся архиперейска візитация деканата черновецкого соборчиком в Глибоці. Владика попращав ся сердечно зі всїми участниками соборчика і від'їхав в товаристві о. декана Шиха на візитацию деканата сучавского. Дальший порядок подорожи візитацийної назначено слїдуючий: дня 21-го с. м. прибув Владика до Серета, 22 до Гропани, 23 до Сучави, 25 до Качики а по полудни до Майдану,

ЧОЛОВІК БЕЗ ЗНАЧІНЯ.

(З анґлїйского — Брет Гарта.)

Називав ся Фаґ — Давид Фаґ.

Приїхав в році 1852, на корабли „Какаду“, разом з нами до Каліфорнії. Не здає ся менї, аби він то зробив з охоти до небезпечних пригод. Коли ми, молоді хлопці, оповідали собі о сьвітлих надіях на успіхи, які нас тягнули до Каліфорнії, та о смутку наших приятелїв при нашім від'їздї, і коли показували собі фотоґрафії і волосе забране на памятку, та говорили о наших покинених Марисях та Ганнах, тодї сидів той незначний чоловік побіч нас і слухав з напруженою увагою, при чім на єго звичайнім лици появляв ся сумний і несьмілий усьміх, але сам ніколи не промовив слова. Менї здає ся, що він не мав що говорити. Знакомих, крім нас, не мав, і ми взяли єго зараз під свою опіку, та правду кажучи, кпили з него.

Коли на мори подув лиш трохи сильнїйший вітер, попадав бідолаха в морску хоробу, а до колисаня корабля не міг нїколи привикнути. Я ніколи не забуду, як ми всї реготали ся, коли Ратлер приніс єму на шнурку кусник солонини і.... Але ви всї знаєте о тім веселім жартї. А що ми єму зробили з панною Фанні Ґвайнклєр! Панна Фанні сердечно єго ненавиділа, а ми наговорили Фаґови, що она в нїм залюблена і що присилає єму ласощі і книжки з каюти. Треба було бачити ту хвилю, коли він, ще цїлком хорий, прийшов до неї, і заїкуючись, почав їй дякувати! Як она почервоніла! Той згірдний, хороший, гнївний погляд! ... Цїлком як „Медора“, говорив Ратлер, що знав на память Байрона — а старий Фаґ; як єго то прибило! Але якось то стерпів, і коли Ратлер занедужав у Вальпарайзо, то старий Фаґ ходив коло него. Як бачите, був то добрий хлопчище, але не доставало єму мужескої відваги і дотепу.

О поезиї не мав ніякого понятя. Я бачив, як він найспокійнїйше в сьвітї сидів і латав свою стару одежу, в часї, коли Ратлер деклямував славну оду Байрона до океану. Раз спитав він Ратлєра цїлком поважно, чи він вірить, аби Байрон слабував коли на морску недугу.

Вже не пригадую собі, що Ратлер на то відповів, але знаю, що ми всї сердечно сьміяли ся, і не сумнїваю ся, що відповідь мусїла бути добра. бо Ратлер мав дотеп.

Коли „Какаду“ приїхав до Сан-Франціско, устроїли ми великий бенкет, і умовили ся, що кождого року будемо сходити ся разом, аби обходити в той самий торжественний спосіб память того дня. Очевидно, що Фаґа ми не просили Фаґ був на корабли подорожним третої кляси, і легко зрозуміти, що тепер коли ми опинили ся в великім містї, мусїли трохи дбати о приличність. Але старий Фаґ, як ми єго називали — бо він мав всего около двайцать пять лїт — Фаґ був того дня для нас предметом безконечної потіхи. Він вбив собі в голову, що з Сан-Франціска до Сакраменту можна перебути дорогу пішки, і справдї вибрав ся там пішки. Ми бавили ся знаменито, стиснули собі всї руки, і розлучили ся.

Ах! не минуло ще від того часу і вісім лїт, а вже руки, котрі тоді так дружно простягали ся до себе, підняли ся против приятелїв, а навіть бушували по кишенях товаришів.

На другий рік не було спільного бенкету, бо молодий Баркер присяг, що з таким підлим шубравцем, як Майксер, не сяде разом до стола, і що Найбліс пожичив від молодого Штебса, що був тоді у Вальпарайзо кельнером, гроші; з такими людьми він не може сходити ся.

Позаяк я в 1854 році закупив більшу скількість акаций копальнї в Меджінсвіль, постановив собі поїхати там і оглянути копальню. Я заїхав до „Державного готелю“, наймив по обіді коня, проїхав ся трохи по околицях міста і удав ся відтак до копальнї.

Одно з індивідуїв, яких дневникарі називають своїми „певними жерелами“ і котрим мовчки признано виключно право у всїх малих громадах відповідати на кожде питане, додано менї на провідника. Довга навичка

27 до Кимполюнга, 28 заїде до Глита і того самого дня до Радовець, 29 до Садови а 30 мая до Путилова; відтак 1 червня до Вижниці і до Майдану. У Вижници відбуде ся соборчик деканальний, а дня 4 червня від'їде архиєрей на Кути Косів до Станиславова.

— **Справа почтмайстрів.** Нове розпорядженє міністерства торговлї в справі почтмайстрів щодо регуляциї їх службових поборів постановляє, що на будучність будуть они іменовані на підставі декретів, і що в сей спосіб увійдуть в постійні службові зносини. Лише тим способом — каже згадане розпорядженє — т. є. виключно на підставі відносин заведених серед дійстних державних урядників — можна розвязати такі квестиї, як утворенє власного стану, серед котрого було би можливе постепенне посуванє наперед. Пенсия річна хитає ся межи 1400 а 2400 корон, до чого треба буде додати питайтні і службові додатки. Фонди, потрібні на переведенє сеї реформи, виносять 1·5 мілїона корон, а покрите на них найде ся в почтових доходах по переведеню почтової реформи.

— **Володислав Лущкевич,** вислужений професор рисунків в школї штук красних в Кракові і директор польского народного музея, помер із середи на четвер. Заслужив ся він много коло охоронюваня від руїни історичних памяток в Галичинї і писав богато о тих памятках. За сї заслуги був небіщик членом академії наук в Кракові і кореспондентом центральної консерваторскої комісиї у Відни. Сими днями краківский університет надав єму докторат „honoris causa“, але врученя диплому він вже не діждав ся.

— **Великий огонь** вибухнув дня 24 с. м. о годинї 7-ій вечером в громаді Лядске велике (пов. золочівский) в хатї Семка Лещишина і знищив 24 будинків мешкальних, около 60 господарів, всї знаряди господарскі, вісїм штук безрог і троє телят. Шкода виносить около 70.000 К. Зі згорівших будинків ледви половина була обезпечена. Причина огню поки-що невідома.

— **Незвичайна крадіж.** Десятилїтна донька капітана Каролина Янишевичівна у Відни оногди вертала зі школи до дому; єї надзвичайно буйне волосе було сплетене в одну косу, що висїла через плечі аж до колїн. Нараз почула за собою чиїсь спішні кроки і в сїй хвили зловив єї хтось за косу. Коло самої голови щось мов зашелестїло і відразу єї голова стала дивно легка. Дівчинка зловила ся за голову, але коси вже не було. З перестраху навіть не кричала, тілько з жалем побачила ще на закруті утїкаючого драба з єї дівочою прикрасою.

— **Добра сусїдка.** Халупничка з Клепарова Юстина Гартель прийшла вчера на стацию ратункову і принесла два зуби і великий камінь, котрим їй єї сусїдка вибила тї зуби. При осмотрюваню раненої показало ся, що у неї була долїшна вилиця зломана і кілька більших ран, а всего того наробила їй добра єї сусїдка, котра тепер буде відповідати перед судом.

— **Сполохані конї.** З Кольонїї доносять, що там підчас вправ полку кавалериї сполохало ся 52 коний. Конї впали до міста, тратуючи всьо по дорозї. Коли конї прибігли на острий закрут улицї Клезера, упало їх вісїм неживих, а кільканайцять покалїчило ся. Прочі пігнали до касарнї, полишаючи по собі кровaві слїди і людскі жертви.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Як зужиткувати вирубані дерева овочеві. Буває часто, що в старім садї треба одно і друге дерево зрубати, бо або нема з него хісна, оно не родить, хоч певно має ще зовсїм здоровий, або галузє зачинає усихати і нема способу удержати дерево в здоровім станї. Таке дерево іде звичайно на топливо. А шкода, бо дерева овочеві мають велику вартість яко материял придатний до всїляких виробів, отже можна або собі щось з них красного зробити, або продати за добру цїну. Дерево яблїнки купують особливо механїки, бо оно дає найлїпші і найміцнїйші зуби до колїс і надає ся також дуже добре до всїляких делїкатнїйших виробів токарских а так само і на праси до витисканя овочів. Дерево грушкове єсть менше тревале але має велику вартість задля того, що висихаючи на воздусї не пачить ся; з него виробляють дошки до рисованя, лінії всїлякого рода а також уживають до робленя дереворитів замість букшпану; оно дає ся також дуже добре байцювати іменно на чорно і з него роблять штучний гебан. Старі дерева вишневі і черешневі купують охотно столярі, бо оно при політурованю набирає красної барви і уживає ся до виробів столярских замість магагоню. Дерева сливового уживають до виробу всїляких знарядів на колодки до ножів і т. п. Дерево брескиньове красної темної барви служить до всїляких дорожших виробів столярских. А вже найбільшу має вартість дерево волоского оріха, з котрого ріжуть форніри (дуже тоненькі дошки) уживані до виробу всїляких дорогих меблїв.

— Плеканє копит. Щоби копита були здорові треба передовсїм уважати на то, щоби они були завсїгди чисті. В лїтї треба їх часто обмивати, уважати на то, щоби в стайни було сухо, а наконець, пускати конї о скілько можна найчастїйше „босо“, без підков. Мастити копита часто всїлякими мастями не добре; коли вже конче то найлїпше уживати вазелїни. Досьвід показав, що від частого мащеня ріг на копитах твердне і стає крихкий. Многі масти, що правда розмягчують ріг, але він за то опісля тим борше твердне і пукає. Товщ від масти на копитах борзо псує ся, витворює кваси товщеві а тї відтак нищать ріг. А вже зовсїм не добре „шварцувати“ копит як то дехто любить. Дуже недобре єсть перетинати і стругати стрілку, як то многі ковалї роблять. Стрілка повинна бути так груба, щоби легко дотикала землї, через то кров лїпше кружить і віджевляє копито. Добрим средством на тверді і крихкі підошви копит єсть глина розроблена з водою і трохи соли. Ту мішанину треба добре замісити і на ніч помастити нею підошви копит.

Всячина господарска.

— Чи стріляти від граду, чи асекуровати ся від него? Старийский видїл краєвий постановив уставити в одній части краю, коло місцевости Віндиш-Файстриц, де найчастїйше гради спадають, а де знаходить ся богато виноградників, 40 моздірів до стріляня від граду, а в другій половинї цьвітня їздила в ту сторону комісия, і вибрала місця, де мають бути моздїрі уставлені. Цїле то місце, де має відбувати ся стрілянє від граду, займає простір 10 кільометрів довгий а 4 кільометри широкий. Лінії оборонні ідуть від полудневого всходу на північний захід; їх єсть 4 а одна від другої віддалена на кільометер. Моздїрі уставлено так, щоби кождий мав 1 квадр. кільометр простору. — Як звістно, відбували ся в послїдних часах проби з тученим стрілянєм також і у войсковім воздухоплавнім інститутї у Відни. Якийсь фаховий чоловік так о тім пише в Pest. Lloyd-i: Проби тї мали на цїли розслїдити, з якою скорістю так зв. „свистячий вир“ вилїтає з лійки над моздїрем і до якої висоти можна з бальона добачити

виробила в нім вправу рівночасно робити і оповідати і він нїколи не занедбував тих двох своїх обовязків. Той чоловік розповів менї цїлу історию нашої копальнї і відтак додав:

— Як бачите, чужинче, золото мусить бути в тім закопі, але попередний властитель був такий, такий собі незначний чоловік. Він був ще необізнаний з гірничим правом і дав собі всїм отим драбам-сусїдам влїзти на свою посїлість.

Що ще більше мав сказати повірив свому капелюхови, який здоймив аби обтерти собі червоною, шовковою хусткою піт з чола.

Я спитав о імя попередного властителя.

— Він називав ся Фаґ.

Я відвідав старого знакомого. Він трохи постарів ся і збрид ще більше. Працював дуже тяжко і єму ішло „от якось“. В менї обудив ся род прихильности до него і я до якоїсь міри підсирав єго. Чи я то зробив тому, що почав згірдно говорити о таких людях як Ратлер і Майксер, не потребую здаєть ся говорити.

Ви знаєте як, копальні побанкротували і як нас акционарів ошукали? Незабавом опісля дізнав ся я, що Ратлер, один з головних акционарів мусїв тим вдоволити ся, що приймив в одній гостинници в Меджінсвіль місце кельнера та що старий Фаґ зробив щастє і він сам не знає, що має почати з своїми грішми. То всьо оповів менї Майксер, що там був, аби справу упорядкувати та додав, що Фаґ залицяє ся до дочки властителя гостинницї, де Ратлер був кельнером. А з листів і оповідань дізнав ся я дальше, що старий Робінс хоче як можна прискочити подружє між Фаґом і дочкою Неллею. Неллї була хорошою, сьмілою і живою дївчиною і робила все то, що отець хотїв. Я погадав, що для Фаґа було би добре, коли оженить ся і утворить родину: може бути, що як женатий чоловік прийде до якого значіня.

Тому я вибрав ся одного дня до Меджінсвіль, аби на місци розглянути як річи стоять.

Менї було дуже приємно велїти Ратлерови подати собі ґроґу — тому самому веселому, елеґантному, непоборимому Ратлерови, що перед двома роками пробовав старшувати надімною. Я звів бесїду на Неллї і старого Фаґа, головно тому, бо я гадав, що то буде єго гнївати. Він нїколи не міг стерпіти Фаґа, а Неллї — так він менї казав — не терпить єго так само, він певний того.

— Чи Неллї любить иншого?

Він обернув ся до зеркала, що висїло за буфетом і погладив волосе рукою: — я зрозумів горду самохвальбу!

Я уважав моїм обовязком повідомити о тім Фаґа, аби вже раз зробив конець тій справі. Ми оба довго розмавляли. Легко було пізнати, що бідний хлопчище був залюблений по уши. Він зітхнув і обіцяв менї, що набере відваги аби довести річ до кінця. Неллї була добра дівчина і як менї здавало ся мала поважанє перед спокійним старим Фаґом. Але она дала собі вже завернути голову поверховними прикметами Ратлера, що більше сподобали ся єї жіночій вдачи. Аби Неллї була гірша як ви або я, того не гадаю. Ми всї дуже легко оцїнюємо наших ближних більше по зверхних прикметах як по внутрішній вартости. То легше і приємнїйше і — наколи ми не потребуємо їх надїляти нашим довірєм — навіть дуже вигідно. У женщин та справа о стілько гірша, що у них о много більшу вагу мають чувства як у нас, а тоді, звістна річ, всьо говорене нї на що не придасть ся. То повинен би був знати і старий Фаґ, коли б то був чоловік поважний, але таким він не був. Тим гірше для него.

Було то кілька місяців пізнїйше; я сидїв саме в моїй канцелярии, коли увійшов до мене старий Фаґ. Єго поява здивовала мене троха і ми почали говорити о щоденних річах, так як то роблять люди, котрі знають що мають собі сказати щось иншого, але можуть до того прийти лиш манївцями. По малій перервї сказав Фаґ зміненим голосом:

— Іду до дому.

— До дому?

— Так — то єсть, хочу поїхати за океан. Я прийшов сюди до тебе, бо як знаєш маю трохи маєтку і велїв для тебе виставити судову повновласть, аби ти міг займити ся моїми дїлами. Також маю деякі документи, які рад би тобі повірити. Приймеш їх.

— Добре — але Неллї?

Він змінив ся на лици. Відтак хотїв усьміхнути ся, але то єму не удало ся і він в тій хвили виглядав так сьмішно як нїколи перед тим. Вкінци сказав:

— Я не женю ся з Неллею... то єсть....

Здавало ся, що оправдує ся в души, що так рішучо висказав ся.

— Давиде Фаґ — сказав я нагло строгим голосом — ти вічно лишиш ся чоловіком без значіня.

На моє зачудованє єго лице вияснило ся.

— Так — відповів — то правда; я чо-

або дослідити той вир. Пушка до тучевого стріляня есть то стоячий просто до гори моздір, в котрім стоїть лійка, довга на яких 4 метри а широка в горішнім кінци на 80 центиметрів. Моздір набивають 180 до 200 грам. звичайного пороху і підпалюють лонтом. Сей старий спосіб підпалюваня, замість уживаня капсель або способу уживаного при відзадних карабінах, показав ся ліпшим, бо забезпечує від нещасливих пригод, які в послідних часах досить часто лучали ся в полудневій Угорщині і в північній Італії. Того рода моздіри виробляє фірма: Greinitz & Heffen в Ґрацу. Скоро порох запалить ся, то з моздіря вилітають ґази з таким гуком як би з канони, а що рух їх через терте об стіни лійки опізнює ся, то на горішнім кінци лійки зачинають поодинокі частинки диму обертати ся довкола. В той спосіб робить ся в диму обручка (подібна до тої, яку иноді курці пускають з тютюнового диму), котрої промір має около 80 центим. При догіднім осьвітленю видко ту обручку вільним оком, а „свист" тої обручки чути яких 15 до 20 секунд. Вже з давнійших проб знало ся, що то тучеве стріляне має рішучо якийсь вплив на творене ся граду, але годі було вимірковати, якого рода есть той вплив, хоч знало ся дуже добре, що там, де стріляють від тучі, ані громи не бють, ані граду не буває. Також переконано ся практичними пробами, що один моздір або одна канона забезпечують около 1 квадр. кільом. простору, та що найліпше есть зробити кілька фронтів — один фронт яких 8 кільом. довгий. Але все ще остає ся нерішене питане: **що дешевше, чи стріляти від граду, чи обезпечувати ся?** При пробах, які відбули ся мабуть сконстатовано, що „свистячий вир" в механічний спосіб не допускає, щоби град в горі у воздусі робав ся. Вир ґазів і воздуха вилітає з початку зараз по вистріленю з моздіра зі скоростию яких 80 до 90 метрів на секунду. Можна напевно доказати, що вир іде аж до 500 метрів в гору. А знов після того, як довго по вистрілі чути свист, можна припускати, що той вир має ще в горі на яких 1200 до 1500 метрів таку силу, що може розбивати зерна граду, які в тій висоті зачинають робити ся. Ще не виснена річ і мало знає ся, в який спосіб тучеве стріляне впливає на електричність у воздусі, на блискавки і громи.

— **Коли вапно бризне комув око** особливо підчас гашеня а хоч би й вже згашене, в котрім все ще може бути грудочка, котра не згасила ся, то не лиш що робить біль, але и може дуже зашкодити. В такім случаю Боже борони полокати око водою, бо аж тогди вапно зачало би добре гризти і палити. Найліпше капнути в око чистої оливи або хоч би й звичайного але зовсім чистого олію. Коли не має ся оливи під рукою, а есть дома цукор, то розпустити борзо грудку цукру у воді так, щоби був густий сируп і того сирупу пустити в око; сируп ловить вапно і робить сполуку, котра вже розпускає ся і в сльозах і не пече. Олива знов робить доокола грудки вапна товсту веретву, котра недопускає, щоби вапно гризло.

— **На кольку у коний**: Обібрати 12 середно великих цибуль і варити 3 до 4 год. в 1 літрі молока. Так зварену юшку перецїджує ся, зливає ся до фляшки, закорковує ся добре і ховає ся. Чим старша юшка, тим, кажуть, ліпше помагає; але можна ужити єї і зараз по звареню. На коня дає ся пів літри. По заданю треба коня натирати віхтями але лиш доти, доки шкіра не стане тепла, а не щоби кінь аж спотив ся. Коли би то за першим разом не помогло, то треба по кількох годинах дати ще другий раз.

— **Звичайний кмин** на сіножатях і межи конюшиною есть важною ростиною, бо робить сіно дуже смачним для рогатої худоби і овець а іменно причиняє ся до молочности коров. Але найважнійша річ та, що ані рогата худоба, ані вівці, коли пасуть ся на молодій конюшині не дістають здутя, скоро межи конюшиною есть і кмин. Длятого есть дуже добре сїяти з конюшиною ще й 4 до 6 кільо кмину на гектар, а також обсївати ним і сіножата. Крім того зерно кмену придасть ся і дома і на продаж.

— **Вовняні материї** (сукна і т. п одіж) пере ся слідуючим способом: Насамперед, коли суть ґузики, борти, мережева і т. п., треба відпороти, відтак вивабити плями, коли які суть, а наконець зваривши миляного кориня (Radix saponariae, купує ся в аптиці або в дроґерії) пере ся в літній воді з того кориня, наконець полоче ся в студеній воді і сушить ся на воздусі. Коли материя висхне, прасує ся з лївого боку.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Виистава селяньского товару** відбуде ся в Збаражи дня 6 червня с. р. Ліпші штуки будуть премійовані.

— Галицке товариство господарске ухвалило на **курс ветеринариї і кутя коний в Бережанах і Динові** (евентуально в Ярославі) запомоги по 4000 К.; на курси садівничі в **Кутах** або **Косові** і в **Олеську** по 400 К.; на курс перерібки і торговлї овочами в Надвірній 600 К.; на **люстрацию садів громадских** сьвіжо закладаних в **Рогатинщині** 120 К.; на стипендиї для 6 **учеників курсів молочарских** (3 місяці науки а 2 місяці практики) по 250 К., разом 1500 К.

— **Покладки індийских качок**, дуже красних подібних до індиків, можна дістати і сего року по ціні 15 кр. за штуку у Алексея Смука в Горожанці почта в місци.

— **Бляшанні бочівки до скроплюваня** чи то барабель щоби не гнили, или мшиць на всїляких ростинах, чи щеп, або й бурянів на поли розпущеним копервасом, виробляє віденьска фірма: Ph. Mayfarth & Comp. під назвою: Syphoniaspritze. Єсть то мала бочівочка, котру можна легко взяти на плечі, а від котрої іде кишка, на кінци котрої есть поперечка. На обох кінцях тої поперечної мосяжної рурки суть отвори, з котрих розбрискує ся вода двома струями так, що може занмити цїлу широку грядку. Така бочівочка до скроплюваня есть дуже практична, і може придати ся в господарстві до многих робіт.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 25-ого мая: Пшениця 7·60 до 7·90 Кор.; жито 6·— до 6·25; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 15·—; вика 7·50 до 8·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 5·75; гречка 8·75 до 9·75; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 6·70 до 6·90; хміль —·— до —·—; ріпак новий 11·25 до 11·50. Все за 50 кільо loco Львів.

Телеґрами.

Віднь 26 мая. Як доносять часописи, скликано на 27 с. м. до Відня конференцию провідників клюбів лївиці. Розходить ся о нову пробу уздоровленя парляменту.

Будапешт 26 мая. Вчера, перед полуднем прибув сюди з Ґеделе Цїсар і брав участь у вправах кінноти, піхоти і артилериї. Вчера вернув Цїсар до Ґеделе.

Льондон 26 мая. Бюро Райтера доносить з Кімберлей: Войска ґен. Гунтера прибули дня 25 с. м. до Фрайбурґа. Зелїзниця аж до Фрайбурґа відбудована.

Новий Йорк 26 мая. На вчерашнім бенкеті клюбу анґлійских шкіл і університетів відчитано телеґраму міністра кольоний Чемберлена, котра висказує жаль, що Американці по більшій части стоять за Бурами. Міністер не сумніває ся, що з часом Американці признають справедливість анґлійскій справі.

Льондон 26 мая. Після наспівших тут вістий передні сторожі анґлійских войск стоять вже лиш о 12 миль від Йоганнесбурґа.

Надіслано.

ловік без значіня! Але я все о тім знав. Видиш, я так гадав: Ратлер любив дівчину так само як я, а я знав, що она его більше любила як мене і тому буде за ним щасливійша. Але я знав також, що старий Робінс волів би мене, бо я був богатїйший.... а дївчина робить все то, що він хоче.... і бачиш я погадав собі, що заваджаю.... тому їду. Але — говорив живо дальше, коли замітив, що я хочу ему перебити — але що я бояв ся, аби старий Робінс не відмовив Ратлерови дївчини, то позичив ему тілько, що він зможе в Доґтавні розпочати якийсь власний інтерес. Такий підприємчивий, живий, спосібний хлопець як Ратлер, то знаєш, зуміє скоро вбити ся на верх.... А впрочім, колиб, знаєш, він мимо всего не мав щастя, то не тисни его дуже. Бувай здоров!

Я був такий обурений на его поведене з тим Ратлером, що цїлком не бавив ся в сердечне пращаня, але що на інтересі Фаґа можна було щось заробити, то я обіцяв взяти его. Фаґ від'їхав.

Минуло кілька тижднів. Коли надійшов найблизший почтовий корабель, заняла ґазети через кілька днів вість про страшне нещасте. У всїх частях Сполучених Держав читали люди пильно подробиці о страшеннім затоненю корабля, а ті що мали на покладї приятелїв усували ся тихо на бік і переглядали з запертим віддихом спис потонувших. Я читав імена талановитих, хоробрих, благородних і сердечно улюблених, що погибли в тій страшній катастрофі, а між ними найшов я в усїх моїх знакомих насамперед імя — Давида Фаґа.

Чоловік без значіня — пішов до дому.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).